

השגרירות המזמרות בסין

במאי 2012 חתמה המועצה האזורית עמק חפר על הסכם אזוריים תאומים עם הפרובינציה הסינית הרחוקה, היילונגינג. שעיר בירתה חראבין. אחרי ביקורים של משלחות סיניות רשמיות, מדעיות, טכנולוגיות וחקלאיות בעמק חפר, נענתה המועצה להזמנה של ממשלת הפרובינציה ונתנה את ברכת הדרך למקהלת העפרוני, כסנונית ראשונה ליצירת קשרי תרבות וידידות

המקהלה, עם המנצחת המסיימת, מיה שביט ומלוויים נוספים, יצאה למסע בסין. משדר החוץ הסיני ערך למשלחת המזמרת קבלת פנים מרשימה, על כל דקדוקי הטקס. האוניברסיטה של היילונגינג אירחה את המקהלה לשישה ימים ודאגה לכל צרכיה. ברגישות ובתשומת לב, כל רגע. קבוצה של סטודנטיות וסטודנטים הוצמדה לקבוצה וליוותה אותה בכל הפעילויות. תוכנית עמוסה, מגוונת ומעשירה, איפשרה לעשות היכרות ראשון ניה עם התרבות הסינית. התקיימו סדנאות ללימוד מגורות נייר, לקשירת קשרים אמנותיים, לריקוד סיני ומפגש של מקהלות ונגנים מאוניברסיטה. בנות המקהלה ומלווי המשלחת יצאו לסווינג באתרי מורשת של הקהילה היהודית של חראבין ובאתרים נוספים של בירת הפרובינציה. מקהלת העפרוני התכוננה בקפדנות לשתי ההופעות שניתנו באולם הקונצרטים של האוניברסיטה בפני קהל של סטודנטים, מורים וילדים, וזכתה לתשואות חמות. המקהלה, הן בחופעותיה המוצלחות והן בפתיחותה ליצירת קשרים בלתי אמצעיים, הייתה שגרירה יוצאת מן הכלל למועצה האזורית עמק חפר, בצעד הראשון לבניית קשרי תרבות עם היילונגינג.

שיר אחרון (בסינית) ופרידה

עבור מיה שביט, המקימה והמנצחת המיר תולדות של מקהלת העפרוני, זו היתה נסיעה אחרונה עם המקהלה והפעם האחרונה שהיא מנצחת עליה. "עבודה זו", אומרת מיה, "כבר שמה מעל הכל משהו גדול. הביקור שלנו, היא מפורטת, כולל גם ארבעה ימים בבייג'ינג, אותה הכרתי מביקור קודם. חראבין היתה חידה בעיניי. אבל מצאתי שהיא חראבין הרבה יותר ידידותית למבקר מבייג'ינג. במימדים סיניים חראבין היא עיר קטנה וכשבעה מיליון תושבים בלבד ומאחר שהיא צופנית, מזג האוויר הרבה

לית ובכל בעיה או שאלה הכי קטנה שעלתה על הפרק, הם טיפלו מיד. היתה פגישה מעניינת מאוד עם פרופ' דן בן כנען, הישראלי היחיד שחי בחראבין, נשוי לסינית, מרצה בכיר ונערץ באוניברסיטה. הוא דיבר הרבה על היכולת המדהימה של הסינים לשנן ולזכור, מול יכולת מאוד נמוכה לחשוב. אני מקווה שבמסגרת הקשרים של עמק חפר עם חראבין, יישמר גם הקשר איתו.

מקהלת העפרוני

מנסיני אני צריכה בנסיעה כזו 33 בנות, כדי להבטיח שתמיד יהיו 30 זמרות על הבמה. בדרך כלל אני לוקחת בוגרות מכיתה ח' עד י"ב. מאחר שהיו לי 29 בנות, צירפתי אליהן ארבע בוגרות, שמהוות חיוק גם מהבחנה המוזיקלית וגם מהבחנה של שירה בחו"ל. זה מוסיף המון. מירה שטיינר-בן חיים, מנהלת המקהלה, שהיא גם האמא של המקהלה, לקחה על עצמה במסע הזה גם את תפקיד מנהלת המשלחת ועשתה אותו בצורה יוצאת מן הכלל. מירה שלחה כל יום לכל ההורים מייל עם תמונות וסיפורים על היום שחלף, הם בעצם ליוו אותנו לאורך כל הנסיעה.

הביקור בבייג'ין

היינו ארבעה ימים בבייג'ין, בריוק בימים שהתקיים פסטיבל VOISE IN HARMONY. בבייג'ין היו לנו כמה מטרות מוזיקליות. בשגרירות ישראל יש נספח תרבותי ויש להם קשר רציף עם בית ספר תיכון שנחשב לאחד הטובים בעיר. אנחנו השתלבנו ביום שערך בית הספר על ישראל, במסגרת שבוע עמים. לא קל לעמוד מול הסינים עם האמיתות שלנו. כשהם מחליטים על משהו, אי אפשר להזיז אותם מדעתם. גם ההופעה שם היתה לא פשוטה. הכל צריך להיעשות על פי כללים מאוד נוקשים מאוד קבועים, שלא תואמים את הרגלי העבודה שלנו. אבל היה מאוד מוצלח. בנוסף, השתתפנו בסדנה מדהימה, שהעלינו בפני 500 מנצחים והופעה גדולה והופעה בבית אבות, על פי בקשתו של מי שזימן את שהותנו שם. זו היתה בעצם גם הפעם האחרונה שאני ניצחתי על המקהלה והדמעות נשפכו כמים. המקהלה, מסכמת מיה, "כרגיל, היתה נהדרת, הבנות נתנו את הנשמה, שרו נפלא והיה מאוד כיף איתן".

יותר נוח. קבלת הפנים היתה נהדרת. היתה בהחלט תחושה של קשר נמשך. זרר הכיר את הדמויות וידע לכוון אותנו נכון. היה תמהיל מצויין בין קבלת הפנים והמפגשים הרשמיים, תיירות וביקור מאוד מרגש בבית הכנסת.

לרגש את הסינים

נגענו בהמון אספקטים והשיא היה כמובן, הקונצרטים שלנו. נתנו שני קונצרטים בפני אולם מלא, קהל ברובו צעיר מאוד, כולל ילדים מכיתות ה', ו'. לקראת הקונצרט השני, כשכבר ידעתי באיזה קהל מדובר, יצרתי יותר קשר עם הקהל, ביקשתי מתורגמן, סיפרתי על המקהלה ולבסוף גם שיתפתי את הקהל בשירה. שרנו את שיר היסמין. השיר הכי נפוץ בסין. את השיר הזה לימדה את המקהלה נתלי גולדברג, שעומדת להחליף אותי. היא הכניסה אותו דרך המקהלה הצעירה, לקראת קבלת פנים שערכו בעמק למשלחת שהגיעו מהיילונגינג. בקונצרט השני התחלנו לשיר את השיר, היו מחיאות כפיים סוערות ואני באופן ספונטני, הסתובבתי לקהל והזמנתי אותו להצטרף והיתה התלהבות אדירה. את השיר הזה, אגב, הבנות שרו בכל מקום. במדרכות, בשדה התעופה וכדומה ובכל מקום הוא עורר המון התרגשות בקרב המקומיים.

מפגשים עם מקומיים וישראלי אחד

הגוף שאירח אותנו באופן רשמי ושעמד בחזית הקשר, הוא משדר החוץ, אבל על הביקור שלנו לקחה חסות האוניברסיטה. גרנו במעונות של הסטודנטים הורים, שהם שונים מאוד מאלה של המקומיים. המקומיים גרים 6-8 בחדר, ללא שירותים בתנאים מאוד קשים. הורים, כולל אותנו, זוכים בתנאים טובים יותר. היה לנו מפגש עם מקהלת האוניברסיטה. הם הופיעו ואנחנו הופענו נו ואחר כך היה זמן למפגש בלתי רשמי ומאחר שאנחנו מנוסים בזה, אנחנו מחלקים את המקהלה לקבוצות, שיוצרות מעגלים נפרדים וכך לכל מעגל מצטרפים המקומיים ונוצר קשר. השתתפנו בסדנה של קשרים סיניים, שמהם יוצרים את הקישוט הלאומי שלהם ובסדנה לריקוד סיני מסורתית. היתה קבוצת סטודנטים שליוותה אותנו כל הזמן. הם כולם דוברי אנגי